

У подорож

Туристична група їде з Москви до Варшави. До складу групи входять кілька молодих московських вчителів середньої школи, працівники деяких московських заводів і ще кілька людей.

Туристичне агентство розташоване на другому поверсі. На дверях вивіска: "Працюємо щодня, крім неділі та свят". На одному з вікон напис: "Інформація".

До офісу заходить пара: вона — вчителька математики, він — художник. Її звати Марія, його — Пьотр. Вони ніколи не були в Польщі і взагалі за кордоном. Але розуміють польську і вміють читати.

— Після завершення формальностей вони повертаються додому. Їдуть вулицею Арбат. Дорогою вони зустрічають свого друга Пьотра, теж художника. Колега вже кілька разів бував за кордоном. Він знає столиці Болгарії та Румунії, подорожував іншими болгарськими та румунськими містами. Але він ще не був у Польщі, не знає Варшави та інших польських міст. Тепер він хоче поїхати з ними. Тож не варто гаяти часу і записуватися на екскурсію. Адже липень вже на носі. Друг їде до туристичної агенції. Марія і Пьотр сідають за вільний столик у кафе.

Марія вже хоче піти на шопінг. Вона збирається купити собі нову сукню, але Пьотр каже "Можеш не поспішати і не купувати готову сукню. Ти можеш почекати!"

— Ти маєш рацію, — відповідає Марія. — Я можу купити матеріал і віддати його на пошиття. Я не хочу готову сукню. Готова сукня ніколи не сидить так гарно, як зшита на замовлення.